

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ho-
stinci u arcivévody Ště-
pána.

Kdo všeckna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALBOUR.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půll. 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :

Emanuel Meliš.

Zpěv vlastenky.

Bij, srdce mé, tak rázně, čile,
ať taje vlasti stydlá krev,
ať zvuky naší mluvy milé
a český zní jen v Čechách zpěv.

Ať volný tluk tvůj volnost budí
a lásku k vlasti českých děv,
ať svornost vládne každou hrudí
a k slávě náš se zbudí lev.

A když tak srdce bodrá vroucí
v souzvučný jeden splynou tluk
a probuzená vlast květoucí
jen své zaslechne mluvy zvuk:

Tu přestaň tlouci srdce moje,
tě pojmi klidný rovu stán,
vždyť šťastná bude vlasti tvoje
a úkol její vykonán.

Antonie Körschnerová.

Josef Leopold Zvonář.

(Pokračování.)

Hvězda svobody, která začala rokem 1848 slo-
vanskému živlu svítiti, vykonala v krátkosti svou dráhu,
zašla, a s ní mnohé naděje. Vyhlídky osob, které se
jen umění věnovaly, nebyly v těch časech valné, pro-
čež mnohé z nich opustily praporek Apolinův a chopily
se něčeho jiného. Z. také vešel s sebou v radu, zda-
liž by neměl hudbě s „Bohem“ dáti a něčeho ji-
ného chopiti se. Zdali to byl nedostatek pevné vůle,
aneb zdali to bylo poutající jej kouzlo hudby, že
přece jen hudbě věren zůstal, těžko říci. Kdyby bylo
jeho materiální postavení skvělé, mohlo by se sou-
diti, že nechtěl jisté za nejisté vyměnit; že však

stále co bojovati měl, aby si materiální existenci po-
jistil, lze to jen veliké náklonnosti k umění připo-
čísti, že vzdor všemu s hudbou se nerozloučil. Z.
jest jeden z těch, kteří pro hudbu na všecko jiné za-
pomínají. Nikdy nepočítal, co by mu mohlo nějak pro-
spěti. Mínil, že na tom dosti, pracovati a jak jen mo-
žná požadavkům umění právu býti. Drží se zásady, že
„pravda vítězí,“ a že, zdali něco dobrého vykoná, dříve
neb později bez uznání nezůstane. V umění nevyhle-
dává, aby malicherným potřebám vyhověl, aniž pracuje
s vědomím, že něco dobrého koná; jedná se mu jen
o to, aby v tom oboru, ku kterému jako odsouzen,
věrně a svědomitě pracoval. Závisti naproti svým ko-
legům nezná; přeje každému co si vydobyl, a daleko
jest vzdálen toho, o jich uměleckém působení lehce
souditi. Důvěřuje se v každého, že s uměním upřímně
smejšlí, a to jej činí snášelivým. Uvyklý jsa sám na
sebe přísné měřítko klásti, přijímá přísné posouzení
svého uměleckého jednání i od jiných, nechť si jest již
schvalující neb zatracující. Jak jest přítelem všeho po-
ctivého a mužného jednání, tak velikým nepřítelem jest
všeho charlatanství a všech úskoků. Že při takových
zásadách lehce nejede, lze se dovtipiti, zvláště an pod
záštitou toho neb onoho mecenáše nikdy nestál a navykl
se tudíž, prováděti vzhledem k umění jen svou vlastní
vůli, což by bylo ovšem něco dobrého, kdyby se to ne-
příčilo s náhledy obyčejného světa.

Od roku 1848, co se Z. rozhodl, že od hudby
neupustí, skládal pilně hudbu k básním *Chmelenského*,
Čelakovského a *Picka*. *Jaro lásky*, *Mladý cikán*,
Slovan *), *Svítaní* a jiné složil pod vplyvem národům
rakouským zasvítající svobody; víra v tuto „jiskru ne-
bes“ nezanikla v něm ještě ani za osudného 12. čer-
vna; neboť při největší střelbě pušek a děl v no-
vých alejích skládal Pickovu „Společnou:“ „*Vzhůru
bratři, čas volá, probud' se již Slávo,*“ jakoby tu-

*) Zpíval se ponejprv řízením p. Arnošta Maška od sboru
pražského studentstva při průvodu s pochodněmi tehdež
zvolenému purkmistrovi p. V. Vaňkovi.

šil, že zacházející hvězda svobody zase se objeví a dříve snad, než ji politické hvězdářství vypočetlo.

Všecky písně v těchto časech skládané vyšly v sbírce „Varyto a Lyra“ u Jana Hoffmanna; některé z nich jsou pro mužský sbor, některé pro jeden hlas s průvodem piana. V mnohých z nich prosvítá ryze český duch a nějaká samostatnost jak v nápěvu tak v průvodu. Toho též času složil velkou fantasií pro piano na čtyry ruce na pověstnou píseň „*Těšme se blahou nadějí*“ a první ouverturu do C-dur pro velký orchestr. Ve fantasií vyniká „*pochod Božích bojovníků*“ zvláštní charakteristikou; ouvertura jest rázu všeobecného, není ale pracovaná podlé nějakého vzoru. Větší skladby, které v krátkém čase následovaly, byly: „*velká suita*“ v sedmi částech a „*dvě sonáty*“ do F-dur a do F-mol pro piano; *čtyry sonáty* pro varhany; „*Morgenandacht der Brahminen*“ pro sbor a orchestr. Tuto skladbu provedl ceciliánský spolek v jednom svých koncertů; pražské listy zmínily se o ní pochvalně, ačkoli jí i vady vytkly. V komorním slohu taktéž zkusil se, a složil „*velké trio*“ do D-dur pro piano, housle a basetu. To byla první skladba, s kterou byl přísný Pič poněkud spokojen, tak že se i o provedení ji v domácnosti postaral. —

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líčí redaktor.

(Pokračování.)

Ještě větší však a pro poklesnutí hudby rozhodnější příčina počala tenkráté účinkovati; bylo to zavedení *normálních škol do Čech* a jimi zvyklé *přetvoření* veškerého školství na venkově. Dle nového systému nemusel učitel hudbu uměti. Množství nových učitelů bylo na venkovských školách ustanoveno, kteří pranic v hudbě se neznali. Mimo to museli učitelové tolik tabulek, zpráv a jiných podobných listin zhotovovati, že jim chuť a láska přešla, na *hudbu* jen myslet. K tomu všemu byly vyzdviženy tak zvané literácké společnosti, které tak věrně bohoslužebně hudbě sloužily. Učitelové ztratili v nich mnohý přídavek a hudba velkou podporu. Tak zničen byl největší pramen českých hudebních umělců a z toho pošel velký nedostatek na vokálních hudebnících. Stalo-li se pak na venkově ještě něco pro hudbu, byl toho příčinou zřídka nějaký veleduch anebo zvláštní nadšení pro umění. Bohatá šlechta nezdržovala se více ráda v Praze a odstěhovala se raději k dvoru. Jak velice by byl musil tenkráté hudební genius český oživnouti, když kníže Lob-

kovic, veliký tento přítel, znalec a velikomyslný podporovatel hudby aneb bohatá knížata Lichtenstein a Schvarcenberg v Praze byli žili? Jak by se byla povznesla hudba, výtečnou kapelou prvnějšího? — Ostatní šlechta, která v Praze žila, milovala vlastně také hudbu, *nepodporovala ji však ničím*, a přispěla věru tím nemálo k ztrátě české slávy v tomto umění. Z ostatních kapel, které se dříve v domech šlechticů držely, nezbyly žádné; jediný hrabě Jan z *Pachty* drže si (jak již podotknuto) hudební sbor z dobrých ano z nejlepších tehdejších umělců na foukací nástroje. Čechy a Praha mohou býti tomuto příteli hudebního umění velmi povděční, poněvadž se jeho kapela stala výtečnou školou pro tento odbor instrumentální hudby. Jak zcela jinak to vypadalo asi 20—30 let před tím, když Thunové, Černínové, Klenauové, Salmové, Sporkové a jiné šlechtetné rodiny s největším účastenstvím hudbu podporovali! Největší znalci a přátelé hudebního umění byli potom ještě čestný president odvolávacího soudu hrabě ze Sporků a hrabě Bedřich z Nosticů. Oba provozovali ještě dlouho komorní hudbu, spojující s velkými vlohami velmi pravý vkus, čímž znamenitou výminku činili od mnohých ze své řady! Hrabě Nostic vyživoval jednoho z našich nejvýtečnějších umělců, našeho výtečníka Vitáska, a maje velké jmění, vyznamenával se od jakživa svobodomyšlným smýšlením a vlastenectvím; pročež bylo se co nadíti, že věren smýšlení svého domu zůstane, ještě mnoho pro umění, zvláště ale pro hudbu činiti bude. Také Clam-Gallasův dům přináležel k největším příznivcům umění hudebního.

Ostatně bylo mezi mladou šlechtou také mnoho dobrých dilettantů; jak se samo sebou rozumí bylo pianoforte nejoblíbenějším nástrojem. Politické tehdejší okolnosti, po deset let již bez přetržení trvajících válka, a povstalé tím potřebné obmezování výloh každého soukromníka — to nejsou vlastně nejhlavnější ale v celku také velmi přispívající příčiny ku klesání rozkvětu umění.

Čas klesání hudby již se objevil — a pakli by se bylo pořáde tak pokračovalo, byla by Praha brzy přestala, vysokou školou hudebního umění se nazývati. Neboť nouze o důkladné instrumentalisty a zpěváky již byla veliká, důkladnost se vždy víc a více ztrácela, dryáčení, bezvkusnost a náklonnost ku laškování zmocňovaly se vůči hledě a nejen dilettantů, ale i obecnstva ano i hudebních znalců. Štěstí naše, že starší důkladní mistrové, tyto podpory umění náhle nevymřeli — neboť z mladších věru velmi zřídka se objevil muž hudbě prospěšný.

Z mnohočetných, dobře obsazených hudebních kůrů v kostelích Pražských zbylo toliko šest: V Loretánském chrámě; v Metropolitánském kostele; v sv. Mikulášském farním kostele na Malé straně; u křižovníků s červenou

hvězdou u kamenného mostu; v Týnském farním kostele na Starém městě a u sv. Jindřicha na Novém městě.

V ostatních farních chrámech byly vlastně také hudební kůry, avšak málo znamenající. Hoši, kteří na kůrech zpívali, daleko nebyli tak působiví, jako v dřívějších časech; neboť přišli z venkova špatněji vycvičení, pročež nemohli navzdor všemu namáhání a cvičení ze strany ředitelů nikdy na veliký stupeň dokonalosti to přivésti.

Chvalitebnou výminku činili mladí zpěváci hudebního ředitele Praupnera ve dvou chrámech, kde on kapelním mistrem byl (totiž u křižovníků a v chrámě Týnském). To však zmohla také jen nesmírná pilnost, která tomuto muži vlastní byla. V těchto dvou kostelích provozovala se pod výtečným jeho vedením nejlepší hudba v celé Praze.

Ostatně vyznamenávaly se časem také ostatní čtyry kostelní kůry častým provozováním výtečných hudebních skladeb.

(Pokračování.)

Z Vídně, 22. března.

(—v—) 3. soirée sl. V. Zadrobilkové. — Koncert 2. sl. Mösnerové. — Beethovenova mše. — Koncerty.

Saisona koncertů, soirée a akademií všech druhů blíží se k svému konci; jaro nastává. Nevíme však, že by kdy byla doba tato, v které se mimo adventu nejvíc právě hudby provozuje, skvěleji do hrobu doprovoděna nežli letos se stává. Co vůdkyni a královnu pohřebního průvodu tohoto vidíme naši slavnou krajanku, sl. V. *Zadrobilkovou*, hvězdu první velikosti na obloze letošní saisony. A kdoby nechtěl se nechat pohřbiti, když čarovné zvuky vyluzované z piána ručkou sl. Z. nad hrobem zaznívají, když nejkrásnější pianistka celého světa — jak jeden zdejší list velmi trefně pravil — náhrobní kantátu, ať také třeba ohnivý kvapík neb veselá polka je — skládá? Včera jsme spatřili třetí a bohužel poslední demant z koruny koncertů na piano, kterých se letos dosti odbývalo. — Včera byla poslední soirée sl. Z. — Hned při vystoupení prvním sl. hlučně přivítána jest (oděna v šatech *barev národních českých*) obecnstvem velmi četným, které celý salon Streicherův naplňovalo. Trio Beethovenovo (o kterém jsme se byli již zmínili), uvedlo nás do říše nebeských zvuků, z které jsme v skutku samým obdivováním nad výtečným provedením ze strany sl. Z. nemohli se dostat ven. Po Nocturně (Chopinově Fis-dur) přednesla sl. novou mazurku *Souvenir à Prague* od K. *Pislinga* (ro-

dilého Pražana); o jejímžto krásném a umělém provedení ani netřeba slov šířiti. Když však počala sl. *Dreyschockovu* „Romanci“ hráti, tu posluchač musel jen obdivovat mocnost hry a žásnouti nad silou ručinek při přednesu těžké této piecy, zvláště při zadržovaných a táhlých zvucích, které celé skladbě zvláštní půvab dodávají. Opak mohutné této hry mile působil při přednesu „*Spinnliedu*“, kde lehké poletující zvuky jak vlnky z piána plynuly. Nápodobil-li Mendelssohn výtečně předení v své skladbě, přednesla sl. komposicí tak mistrně, jak sobě jen skladatel mohl požadovat, s takovou gracií a poezii, která vůbec prochlívá celou bytostí sl. Z. — P. Walter zazpíval několik písní, z nichžto zvláště došlo „*zastaveníčko*“ chvalného uznání. Na konec po dlouho trvajícím vyvolávání a applausu zahrála sl. ještě novou původní polku, vlastní skladbu, o které musím to samé tvrditi co o kvapíku sl.; duch národní v ní tak jemně vytknutý a to tím více, an polka ryze národní tanec je. (Dle doslechu má i tato komposice sl. tiskem vyjítí a bude zajisté značnou okrasou pro sbírku salonních a tanečních kusů). Vzhledneme-li na všechny tři soirée, s radostí poznáváme, že sl. Z. věnec slávy, který sobě uvila v jiných městech a zde ve Vídni, o mnohý list vavřínový rozmnožila. — V pondělí 25. bude v „*Musikvereinsalu*“ velká akademie, kterou sl. Z. oslaví spoluúčinkováním svým a sice přednesem (společně s Leop. v. Mayerem na dvou piánech) „*Duo concertant z Trovatore*“ (složeno toto Duo L. Mayerem). Mimo toho budou spoluúčinkovati *Ander*, *Beck*, *Liebhartová*, *Wagner*, *Teršák*, sl. *Mösnerová*. — Sl. *Mösnerová* dávala 17. svůj druhý koncert. Četné obecnstvo s velkým uspokojením přijalo každý kus, z kterých zvláště vynikají „*Adagio a Allegretto* (od *Spohra* s průvodem houslí, kterouž úlohu byl převzal *Hellmesberger*), „*imitation a la mandoline*“ (od *Parish Alvarse*) a fantazie na anglické a škotské národní písně (od téhož) a fantazie složená sl. M. — Působíť harfa uměle hrána buď sama neb s průvodem zpěvu neb jiných nástrojů velmi, přece nikdy více nedosáhne své dávné slávy, z které se těšivala za dob minulých, již za časů nejprvnějších, jak o ní již zmínka se činí v svatém písmě (*Jabal* prý vynalezl harfu a užívána již jest od času otců hebrejských až ke králům, kde zvláště za *Saulových* časů králi špatný rozmar měla zaháněti). Nyní jest piano nástroj vládnoucí a byfby měla harfa mnoho pro sebe, co jí obecné přízni odporučuje a co v stavu bylo jí větší pozornosti navrátiti, nedá se upřítí, že daleko stojí v samostatnosti za pianem a že toto, ač mladší, značně nad harfu v síle a plnosti zvuků vyniká. — V neděli 17. zařízeno jest společností přátel hudby v redutním sále provedení Beethovenovy mše (do D). Composice (která se od 18 let zde neprovozovala, což zajisté krásný dů-

kaz pokročilosti hudebního života ve Vídni !! *) vyvolala ohromné žásnutí a podivení. Enthusiasmus byl nevidaný. Skladba celá působí více na fantazii než na cit náboženský a tu se ukázal vznešený duch Beethovenův v své mohútlosti ! Zde Beethoven chtěl vše vyjádřit, co nitro jeho cítilo v svých hlubinách. Kritiku tu nelze psát. Provedení bylo velmi skvělé. Sola měli sl. Kraus a Schmiedl a pp. Gunz a Panzer, Hellmesberger violínové solo. Veliký sál byl v pravém smyslu slova: nabyt. — V úterý 19. měla Lindertafel techniků druhý koncert v dianském sále s velikým úspěchem. — V neděli 24. má Singakademie svůj 3. koncert v redutním sále (pod vedením Stegmeyerovým), 23. Wiener Sängerbund (vedením chormistrů Arleta a Schweidy) a 24. a 25. v divadle dvorském obligátní, každý rok se opakující produkce Haydnova „Stvoření.“ — Na shledanou.

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

„Caffarelli kynul mi, abych allegro započal — před očima mi skákaly noty — přítel můj zpíval — já hrál, nevěda však co — tu on se zmátl — já odhodil smyčec a kvapil jsem z kostela ven s houslemi v ruce; smyslů svých nejsa mocen, pádil jsem ven z toho města, z toho okresu, z Italie; putuje prochodil jsem celé Německo, a konečně přišel jsem do krásných, hudby-milovných Čech. Devatenáct let jsem zápasil s sebou, devatenáct let dusil jsem v sobě touhu svého srdce — ale déle jsem toho vydržeti nemohl — pudilo mne to nazpět do mé — do její otčiny — nikdo mne neznal — a teprv dlouho se vyptávav, dověděl jsem se, že žije v Anglicku. Jistý anglický kapitán, jež hra má roznítla, vzal mne s sebou do své vlasti. Snadno jsem se tam doptal na lorda Barryho — housle mi proklestily vchod do jeho domu — hraju — spatřím ji — po devatenácti letech — sestárlou sice — a prsten tento byl odměnou za moji dlouhodobou lásku.“ — Vytáhl brilantový prsten, jež na černé šňurce na krku nosil, tiskna jej na svá ústa. „Věděla — že jsem jejím rodákem“ — pokračoval za chvíli, „ale jak ji miluji, to netušila; drahocenný dar tento neplatil moji lásce, platil chudému hudci. Nyní jsem dosáhl svého cíle, a umru rád. Co jsem měl, spatřiv ji, ještě v Anglicku více dělati? — rozmnožiti svůj žal? — nikoli; chci pokojně ve vlasti zemřít, pokojně také dokonám — vždyť jsem

ji zočil. Tak jsem se navrátil, a přišel jsem do Říma. Jméno mé jest pochováno, také žádného člověka ústa ho více jmenovati nebudou, žádné ucho jej neuslyší. Prsten ten jest mi klenotem neocenitelným, a teprv umíraje s ním se rozloučím. Nouzi třetí jsem se naučil, a chci tak žíti až k smrti.“

„To nesmíte, drahý otče! Vaše vyučování neslo ovoce, užite tedy nyní toho ovoce, které jste pěstoval. Vy jste mi otcem, a ctím vás co otce. Dvojnásobné svazky poutají mne k vám: povinnost vděčnosti k učiteli a stejný osud s otcovým přítelem.“

„Jak to myslíš?“ tázal se onen překvapen, načež Josef mu vypravoval o slavnosti v Praze, o své lásce.

„Upušt od svého bludu! upušt od své lásky! odtrhne tě od tvé započaté dráhy, uvrhne tě v propast, přivede tě na mizinu.“

„Upustil jste vy od své lásky?“ řekl Mysliveček.

„Neměl jsem otce, ni přítele,“ odvece stařec, „neměl jsem živého příkladu před očima. Ty máš vše; viz moje šedivé vlasy, viz tyto hadry a uposlechni rozumu.“

„Co zmožu, učiním.“

„Tvé slovo Giuseppe.“

„Dávám ti je,“ šeptal Josef, načež obejmutím vášň ten výjev se ukončil.

Tři měsíce po tom dávala se na předvečír králových narozenin Venatorini-ova nová opera: Bellerofonte v Neapoli. Nesmírný byl potlesk. Hlučně žádalo přes tisíc hlasů skladatele viděti — předstoupil — Viva! viva! zavznělo ze všech stran, a kytky a věnce lítaly mu k nohám. — Ověnčili Myslivečka a na nosítkách domů ho donesli. — Celou noc hnal se lid skrz ulice před jeho byt, a hlučné brávo a viva opětovalo se v každém okamžení. Byl to triumf, jakýž před ním ještě žádný skladatel neslavil. „Il boemo é grandissimo maestro,“ volali Neapolitáni a i nejhrdější skladatelé přiznávali, že Venatoriniova hudba převýšena býti nemůže. — Antonio byl blažen nad výsledkem té opery, triumf jeho žáka byl také jeho — zapomněl v tom vytržení na přežití neštěstí — a blahoslavlil život svůj, v němž mu dopřáno bylo, jediného člověka, na něhož srdce své ještě upoutal, tak velevážena viděti, tu radost přežiti, že své vyučování, svou práci tak odměněny viděl. —

Jinou, skoro stejně velkou radost spůsobil Josef svému učiteli. Pozval ho k sobě k snídani. Antonio přišel — chovanec jeho seděl u stolu. Stařec šel svému žáku naproti s rozpraženými rukama, a přitisknuv ho na srdce, řekl: „Nyní jsem i já dosáhl svého cíle, byl

*) V Praze se provedla mše tato r. 1846 dvakrát a v malém Tressburgu r. 1847 také dvakrát!

jsem svědkem tvého triumfu, slyšel jsem viva a jásot národa.“

Druhý se usmíval, aniž by slova řekl.

„Nyní přece věříš mým slovům, věříš mému předvidání — první tón tvého hlasu zněl jako hudba v mém uchu, povzbudil ve mně ducha věštícího — a tento duch mne neoklamal, ty jsi se stal tím, co jsem ti u tvé kolébky prorokoval.“

„Vy se mýlíte, drahý otče,“ odpověděl na to druhý.

Stařec vyskočil, překvapen těmi slovy, s židle; pevně oko na tahy svého chovance upíraje. Tento se na něho s úsměvem podíval.

„To není hlas Giuseppův, to jest cizý hlas,“ řekl Antonio, „rci jen ještě slovo, jediné slovo, abych se přesvědčil, zda-li ucho mé mi zůstalo věrno.“

„Otče!“

„Můj druhý syn jest to, Antonio,“ jásal stařec tiskna muže na své srdce. — „O jak šťasten jsem! Tak šťasten, jak jsem to ve snu jen tušiti mohl — vidíš Antonio, slabé oko jsi oklamati mohl — ucho na hudbu zvyklé, nedá se omámiti — a já jsem tě poznal — poznal — aniž bych byl tušil, že tě opět zase spatřím; neočekával jsem to v celém svém životě více. Antonio, můj Antonio!“ tak jásal stařec, aniž by pozoroval, že Josef stál za jeho židli na tento vý-

jev se dívaje. Nyní ho spatřil. „Synové“ — zvolal stařec — hlas jeho však přešel v slzy a nemluvě přitiskl brzo toho, brzo onoho na své srdce. Jakmile tento se upokojil, musel Antonio vypravovati, jak se mu vedlo. Žil co měšťan pokojně, ctěný od každého šlechtníka, spůsobný ve svém řemeslu, milený manžel a milostný otec. — Slyšel často o velké slávě, již si jeho bratr ve Vlasku vydobyl, a predevzal si, ho navštívit. Od roku k roku odložil cestu, — tu obdržel Josefovo psaní, v němž mu oznámil, že jejich kmotr Antonio u něho je a si přeje jej uviděti. Josef prosil ho tedy, aby jej navštívil, zaplativ mu pocestné. Touha, bratra a druhého otce opět obejmouti, přemohla v něm všechny rozpaky a nastoupil cestu. Bratrův služebník očekával ho na hranicích Neapolských, a přišli do města, právě když lid do nové opery spěchal. Antonio byl svědkem nového triumfu svého bratra, a ještě v tétě noci tiskl vavřínem poctěného na své srdce. Jemu k vůli klamal na chvíli starce, a dvojnásobná byla radost, když tento jej přece poznal. Ve zpomínkách na minulost ucházely hodiny. Tu vstoupil králův lokaj do pokoje, jenž měl poručeno, slavného maestra Venatoriniho k slavnosti v králově paláci pozvati. Velikou tuto čest nesměl skladatel odvrhnouti — měl ještě v divadle co dělati — čas ucházel, a bratři musili se rozloučiti.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Slavovské divadlo. Do jakých nesnází přivede direkcí časté ochuravění zpěváků, osvědčila dvě poslední představení před velkonočními svátky. Zpěvohra „Marie, dcera pluku“ od Donizettiho, se slečnou Luccovou v titulní úloze, již po několik týhodnů k prospěchu prvního basisty p. Hertzsch na repertoiru se nalezala; an však p. Hertzsch onemocněl, ponechán mu jeden večer až po svátcích. Opera byla přece 20. března dávana, a p. Hovemann (Sulpíz) zpíval úlohu jemu dříve náležející. Sl. Luccová (Marie) poctěna byla v 2hém dějství několika věnci, mezi nimiž též jeden slaměný se vynacházel. Má to být snad odplata za její přislíbené a nevyplněné spoluúčinkování při oratoriu na konec roku 1860 dávaném? Sl. Luccová provedla úkol co do hry statečně; namahavé zpívání zvláště při velké arii v 2hém jednání neškodilo právě výsledku, bylo ale zbytečné. Pan Fektér (Tonio) vystoupil před odchodem naposledy. Zpěvák tento dříve tak oblíbený loučil se bohužel se svým krásným hlasem a ne s obecnstvem. Dříve tak rád vidaný, byl v posledním čase od zdejšího obecnstva pronásledován; své útočiště bere nyní pan Fektér k národnímu divadlu v Pešti. Nejhuře vedlo se direkcí o sestavení posledního představení dne 23. března.

Prvně „Lohengrin“ určen byl, pro ochuravění odložen, a jeho místo zastupovat měla zpěvohra „Židovka.“ Nepředvídané překážky nedovolily však tomu a v posledním okamžiku sestaven směr z tří oper. Druhé dějství z „Marie“ od Donizettiho posledně dávané, 2hé dějství z „Tella“ a 4té z „Hugenott“ tvořilo celé představení. Slečna Luccová zpívala v prvním a posledním úryvku naposledy před odchodem do Berlína. Obecnstvo vzalo sobě za úlohu, miláčka co nejskvěleji vyznamenati, a protož tleskání a házení věnců nebralo konce. Až když konečně sl. Luccová předstoupila, a „na brzké shledání“ k jásajícímu obecnstvu pronesla, utichl hřmotný potlesk. Slečna Luccová náleží tento rok několik měsíců Berlínu, a později Praze. Každé její zavítání bude nám příjemné. E.

— Pan G. Gordigiani, učitel vyššího zpěvu na zdejším konservatoriu, vstoupí, jak se z jistého pramene dovídáme, letos do pense.

— Naše krajanka, sl. Anna Kropková, dvorní a komorní zpěvačka v Altenburgu, dostala čestné pozvání, by dne 23. března v národním koncertě ve Vratislavi účinkovala. Sl. Kropková zpívala mimo jiné též ku konci české národní písně.

— Slavný bassista, pan Rokytanský, syn pana prof. Rokytanského ve Vídni, zpívá nyní v Modeně v Itálii.

— Hudební zkouška žáků ústavu p. ředitele Bed. Kirchnera odbývala se dne 17. března v Karlíně. Žáci a žačky hráli skladby od českých skladatelů, jmenovitě od Grafa, Chotka, Kuhé a od ředitele Kirchnera (sonatu z českých písní pro 3 piana), pak skladby klassické od K. M. Webra, Beethovena atd. velmi správně, jistě a s přiměřeným přednesem a osvědčilo, že jsou účastni důkladné metody obezřelého pana ředitele. Přejeme zdaru tomuto mladému ústavu. Při této příležitosti podotýkáme, že p. ředitel Kirchner první mezi všemi řediteli pianních ústavů české programy k produkci této měl.

— Velkonoční koncert jednoty přátel hudebního umění pod vedením p. kapelníka Jahna odbýván dne 26. března v sále Žofínském. K provedení nepřišlo dle obyčeje oratorium, nýbrž dvě menší skladby. „Stabat mater“ od Pergolesiho zasluhuje veřejného provedení a též i chvály. Pohnutlivá skladba tato dává nejlepší svědectví o jeho sentimentálním charakteru. Pergolesi narozen roku 1704 v Jesi psal mše a motetta, též jeho opery obsahují mnoho krásného a vynikají jasnou jednoduchostí. Zemřel roku 1737. Solové partie převzaly sl. Míková a paní Schmidt-Procházková. Na to následovala Mozartova velkonoční kantata „Davide penitente.“ Napsaná v roce 1785, patří do klasické periody Mozarta. Tato skladba je s velkými těžkostmi spojená, a jen při častých a dokonalých zkouškách přemožitelná. Jednotlivé výstupy děleného soprano v prostředním sboru byly nejisté a falešné; při posledním zase tempo přehnané; následek posledního přechmatu byl, že nemohouce zpěváci postačiti jeden po druhém přestal. Poněvadž se sl. Brennerová dalsím zkouškám podrobiti nechtěla, muselo se to nejlepší číslo, terzetto pro 2 soprany a tenor vynechat. Tenorovou partii převzal ochotně náš výtečný Lukes. Pan Lukes i sl. Brennerová byli od četného obecenstva hřmotným potleskem vyznamenáni. E.

— Žofínská akademie uspořádala první letošní koncert 22. března v sále na Žofíně. P. ředitel Zvonář co dokonalý a všestranně vzdělaný umělec znám, podává vždy program velmi rozmanitý a nejvýše zajímavý; též rovnoprávnost, kterou jsme dříve pohřešovali, najde u pana Zvonáře vřelého zastupitele. Osm čísel obsahující program sahal až do 16. století, do času mnohem vzornějšího a vkusnějšího v oboru hudby kostelní, než nyní. „Otče náš milý Pane,“ choral pro smíšené hlasy, „Pater noster“ od P. L. Palestriny, pětihlasový sbor a „Jubilate Deo“ od G. Gabrieliho, smíšený osmihlasní sbor osvědčují nejlépe stav někdejší hudby. První choral zpracoval velmi uměte p. ředitel Zvonář. — Ze 17. století provedená byla duchovní píseň: „Nikdy lepšího nebylo“ pro smíšený sbor od V. Hollana (druhdy kapelníka na Vyšehradě). F. Schuberta smíšený sbor s doprovázením klaviru „Gott im Ungewitter“ (op. 112) a Tauwitzův smíšený dvojsbor „Wie gross dein Leid auch sei“ patří do času nynějšího. Mužský sbor přednesl skladby od našeho výtečného Veita a od L. Spohra. 5 čísel bylo ponejprvé provozováno. Provedení veškerých čísel bylo mistrné a svědčí o důkladném cvičení. Konečně vysloveno budiž přání, spolek tento všemožně podporovati,

an nyní v středu stojí muž vsí důvěry hoden a všemožně se starající o zdaření spolku. E.

— Třetí koncert konservatoria hudby odbýval se 21. března v místnostech divadelních v obyčejnou hodinu. K tomuto koncertu ponechal sobě mladistvý a k umění láskou nadehnutý orchestr nejtěžší úlohu. Symfonia eroica od L. Beethovena tvořila oddělení první. Charakteristická a v každém ohledu genialní skladba nedostížného velikána Beethovena byla relativně velmi zdařile přednesena. Jen v smutečném pochodu a v Scherzu bylo malé nedorozumění pozorovati, poslední jmenovaná věta byla však na hlučný potlesk opakována. Pan prof. Mildner byl ku konci za své obezřetné vedení dvakrát vyvolán. V oddělení druhém vystoupil fletista Josef Procházka (přijal v roce 1855) a pískal fantasii od G. Briccialdiho. Procházka osvědčil v technické zručnosti velkou pilnost; kadenze byla nečistá a mimo toho nacházel se nástroj při slabém dechu níže a při silném výše, než orchestr. Josef Mayer pískal Divertissement pro klarinet od Bärmanna. Jeho velký tón a tvoření jeho upomíná na výtečného virtuosa a mistra pana Pisařovice. Slečny Johanna Peckelová a Marie Pisařovicová, již z předešlých koncertů známy, zpívaly duetto z Belliniho zpěvohry „Montechi a Capuletti.“ Nejvíce upoutalo číslo následující, a sice čtvrtý koncert od Vieuxtempsa, ježto Josef Řebíček, jeden z nejlepších žáků pana prof. Mildnera z paměti a brillantně přednesl. Řebíčkův výsledek byl skvělý a vyvoláním pana Mildnera provázen. Závěrek učiněn ouverturou k „Hero a Leander“ od Jul. Rietze. Návštěva byla četná. E.

— V neděli dne 7. dubna bude v českém divadle za příčinou zahájení zemského sněmu českého slavnostní představení. Provozovati se bude zpěvohra „Alessandro Stradella,“ v níž sl. Blažková a pánové Strakatý, Lukes, Reichel a mladý baritonista Schwarz spoluúčinkovati budou. Paní Kolarová přednese příležitostní proslov.

— Beseda k slavnosti zahájení českého sněmu bude se dne 6. t. m. na Žofíně odbývati. Program bude velmi zajímavý. Mezi solisty uslyšíme též slavného Ferd. Lauba a Jana L. Lukese. Dále provedeny budou sbory „Rekův sen“ od Karla Slavíka a „Utonolá“ od Křížkovského, pak novou duchaplně pracovanou ouverturu na české národní nápěvy od Eduarda Nápravníka.

— Hudební literatura. „Bětulinka“ je název fantasie na českou národní píseň od Vojtěcha Preislera, která nákladem skladatelovým v Praze vyšla a jižto v obchodnictvích musikálních za 1 zl. dostati lze. Je to už 106. opus p. Preislera.

Z Boleslavi. (Produkce zpěv. spolku.) Dne 17. března dávala se tu hudební produkce, jež proslovem od S. Kappera otevřena byla. Na to následoval: „Zpěv jinochů,“ rázný to sbor od Fr. Vogla, velmi jare a živě od zpěvácké jednoty přednesen. Na to přednášela oblíbená sl. V. N. „Opuštěnou,“ píseň z Královského rukopisu od Skuherského, provázena jsouc od p. G. na pianě a od p. T. na viole a líbila se velice; po ohrom-

ném pollesku zazpívala tatáž sl. ještě: „V Čechách tam já jsem zrozena“ roztomile. Při další pilnosti dosáhne její ohebný hlas značné plnosti a krásné zpěvnosti. Potom objeví se sl. F. K. a přednesla: „La Cascade, Morceau de Concert“ od Pauera. Nechci o její výtečné hře slov šířiti, ale vyznati musím, že obdivoval jsem její technické ztěhlosti a sílu, jižto její outlé ruce ve hře dokázaly. Na to hned následovala píseň „Na vlast“ od Boildieu-a, jižto pan Vecko nadšeně, cituplně krásným svým tenorem přednesl. Dále proveden byl sbor „Utonulá,“ od Krížkovského, dojemně i rázně od celé jednoty, skladba to věru ryze národní, srdce i ducha okouzující. Na to následovaly „Tri doby české země“ od Jablonského; tato překrásná významná báseň byla od sl. M. N. chvějícím, cituplným hlasem, víc a více vřelosti nabývajícím, deklamována; z oka planoucího bylo zřejmě vidět, že sl. M. N. ve svém srdci cítí, co mluví. Že všechny čísla od obecenstva přenáramným polleskem přijaty byly, netřeba podotýkati. Ukončena byla akademie ta německým melodramatem „Columbus“ od Beckera.

Z Hlinska. Truchlivý půst nám přec přinesl pěknou zábavu — věneček, jenž 10. t. m. v hostinci „u Lva“ uspořádán byl. Veškeré předchůdce předčil jak výběrem tak též i počtem provedených čísel. Program obsahoval 31 čísel naskrze zdařilých. Předehra, fantasie, z „Marty“, veliké dva směsy z národních písní, čtverylka i Slovanští vystěhovalci, pak dojemné Abenheimovo S Bohem byly zdařile provedeny. Zpěvy byly téměř vesměs ze Záboje. Slyšeli jsme výtečný čtverozpěv Zavrtaľův „Čechoslovan“, ráznou „Vlastenku“ od Vojáčka, velebnou „Večerní“, hymnu od Pecha, Horákův „Dárek z lásky“, pak „Kašparův Jan“ od Kunce u zdařilém provedení. Mimo ty zpívány dvě nové skladby od Sekery „Dobrou noc“ a pak k básni Drozdově výtečně složený čtverozpěv „Kdybych já tak věděla“. Velmi se líbily. P. p. S... zazpíval výborně Bendlovu píseň „Poletuje holubice“. Mimo to přednešeno velmi zdařile více hudebních skladeb p. A. V. na velkou harmoniku. I deklamace byly tenkrát velmi četně zastoupeny. Navštěva byla hojná. Pozornost obecenstva se vynasnažili dva páni hlasitým hovorem v čas přednášek rušiti. Porovnáme-li výsledek věnečku tohoto s předešlými, musíme opět s potěšením vyznati, že podal důkaz značného pokroku spoluúčinkujících pánů.

Z Hradce Králové. (Výroční zpráva.) Tyto dny vydána byla výroční zpráva zdejšího spolku pěveckého, z nížto toto vyjímáme: Dnem 16. února 1861 ukončil spolek druhý rok trvání svého. Spolek se vždy, co nejpilněji snažil, aby důstojně dostal čestné své úloze. Jak dalece se jemu to zdařilo, o tom svědčí pochvalný hlas kritiky a pochlebné uznání ctěného obecenstva. Předmětem cviku byly arci co možná skladby výtečné a přednáškou jich měl spolek vždy jen k tomu své zření, aby nejen obecnstvo bavil, nýbrž také aby šlechtil vkus a probouzel lásku k zpěvu. Proto však přece nezamítal i skladby obsahu veselého a lehčího, a vřelý podíl, jakýž brávaly na přednáškách jeho nejen kruhy domácí ale i vzdálenější, dává spolku posilu, aby dále ještě mužně krácel na dráze jednou nastoupené. V čase dvouletého svého trvání dával více větších produkcí a menších věnečků a účinkoval při několika církevních slavnostech. Dále uspořádal spolek výlet na Kunětickou horu,

zúčastnil se na výletu do Sedmihorek u Turnova, a na velikém plesu pěveckém v Teplici. V zápasu na plesu pěveckém v Teplici dobyl spolek ve spojení s několika bratry zpěváky váženého spolku Josefodolského a přívětivým oučinkováním čestného svého chormistra p. Jana Lukese českým sborem „Cikáni“ od Vogla druhé ceny. Konečně uspořádal spolek k oslavě přítomnosti Jeho Excellencí pana místodržitele ku počtě řádem vysokým počtého nejdůstojnějšího Biskupa našeho slavnostní besedu. Čestnými oudy jsou: Slečna Žanetka Nikelsgeldová a pan Jan Lukes, operní pěvec v Praze. Spolek čítá 32 činných spoluoudů. Ředitelem spolku jest Václav Styblík, tajemníkem Tomáš Vorbes a výbory Emanuel Hilčer a Čeněk Riedl. Příjem obnášel 770 zl. 53 kr. Vydání 634 zl. 64 kr. Srovná-li se úhrnek příjmů s úhrnkem vydání, ukáže se přebytku 135 zl. 89 kr.

(St.) **Z Mělníka,** 17. března. (Zpěv. spolek. — Mše od p. W.) Jak čile náš zpěv. spolek sobě počíná, slavně dnes osvědčil. Slyšeli jsme novou mši od našeho váženého p. W. pro mužský sbor a solo s obligátními varhanami. Z jednotlivých vět hudebních, i z celku práce této lze poznati, že mše tato pro síly méně silné psána jest, ačkoliv některá místa na posluchače dojem příjemný činí. Práce dotčená, v slohu Führera a Horáka pracovaná, má mnoho dobrých myšlének, ale zpracování jednotlivých dílců zdá se nám býti velmi málo promyšlené, tak že jednotlivé díly tím v celku jen trpí. Za Offertorium slyšeli jsme též skladbu novou od p. W., a to bassové solo s průvodem fisharmoniky neb varhan. Solo toto zpíval náš vážený pan bassista K. . . . s dobrým výrazem, a tentokrát i s výtečnými odděleními desku na „forte“ a „piano,“ jen trochu lepší vokalisace by byla žádoucná; té snad se co nejdříve dočkáme, an pan K. . . . velkou svou chybu ve zpěvu a to v kostelním zvláště nevěcné to a přec dlouho trvající tremolování celkem opustit, a nyní i tím svého silného bassu lépe upotřebiti může. Zpěv. spolek si za krátký čas svého života statně počínal, a mši skorem celou dobře provedl, tak čisté a nenucené piano jako v Credo při slovech „senultus est“ jsem dávno neslyšel. Přeu ve jménu všech našich ctitelů hudby, aby zpěv. spolek ještě často nás veřejným účinkováním poctil.

Z Pardubic, dne 22. března 1861. (Führerova mše. — Průvody s pochodněmi. — Študentstvo.) Po celý postní čas provozovali se v našem děkanském chrámu Páně při zpívaných službách Božích „nedělní“ mše od věhlasného našince Rob. Führera pod správou učitele na zdejší hlavní škole a spolu prozatimního ředitele kůru p. Jana Huška. P. Hušek zkoušel vždy pilně se sopranem a altem a za tou příčinou se nám dostalo po celý půst takové dobré chrámové hudby, jaková jen k takovému posvátnému času patří. Smyčcové nástroje, cítivše také hluboký smutek, vložily na sebe dojmavé sordiny. Po celý půst slyšeli jsme za graduale a offertorium, jak sluší a patří, jednoduchý přiměřený choral. — Před sv. Josefem, dne 18. března, drželi se v našem městě dva průvody s pochodněmi; jeden držán p. Josefem Bubeníkovem, milovanému měšťanostovi, a druhý p. Josefem Kotovicem, váženému vrchnímu panství Pardubického. O 7 hodině večer šli měšťané pospolu s úředníky vrchnostenskými se zdejším zpěváckým spolkem

před byl p. měšťanosty, pěli 3 české sbory, pak šel průvod do zámku před obydlí p. vrchního, kdež zpěv. spolek zas 3 české skladby s velkou rázností a dojmavým přednesem provedl. Četně shromážděné obyvatelstvo města našeho provolávalo po skončeném pěni „Sláva! — Ať žije!“ jak p. purkmistrovi, tak i p. vrchnímu. Musím se také zmínit o slavnosti, která se v blízkém městě Sezemicích dne 20. března odbyvala. Nově zvolený starosta p. Václav Pánek skládal přísahu toho dne v Chručím; při jeho návratu do svého bydliště uspořádal pan učitel Boudyš s několika měšťany ze Sezemic velkolepý průvod s 40 pochodněmi. Na večer byla radnice skvěle osvětlena, a jak mile nový p. starosta a pp. radní do radnice vstoupili, zazněly české mužské sbory od Veita, Jelena, Horáka a Škroupa, při kterémž provedení zpěv. spolek z Pardubic spolu na požádání účinkoval. Pak se hlučně provolávalo: „Ať žije měšťanosta p. Pánek! — Ať žijí pp. radní Sezemští! — Ať žije zpěv. spolek Pardubický!“ načež na vzájem p. Janda z Pardubic provolal: „Ať žijí občané Sezemští!“ což hrmotně opakováno bylo. Tito dni pozorujeme větší a čilejší ruch mezi zděmi našemi, neb zavítali z naší pověstné Prahy a odjinad bujaré studentstvo k nám, mezi nimiž se také konservatorista 6tého roku nachází, a nás ve svátcích velikonočních koncertem oblaží!

Královec. Znamení virtuosa na ofekleidě p. Colosanti dával zde dva koncerty. Jeho mohutný a zvučný tón, jakož i jeho krásný přednes došly velké pochvaly.

Londýn. Glinkova opera „Život za Cara“ bude se zde sprostředkováním knížete Galicina dávat. Tento pro hudbu velmi zaujatý kníže uspořádá též koncert, v němž kostelní skladby od ruského skladatele Lanakina provedeny budou.

Moskva. Zdejší divadlo obdrželo nového ředitele, totiž p. Lvova, bratra známého generála Lvova. Jelikož všecko vojensky zřízeno jest, nezkvítá velká naděje. Lvov počal své úřadování tím, že od nynějška žádný hudebník s pensí ustanoven nebude. Nechtě si toho povšimnou zláště čeští hudebníci.

Pešť. Nová opera maďarská „Bánk-Bán od Erkla“ dávala se v národním divadle dne 9. t. m. ponejprv a došla velké pochvaly. Instrumentace i hudba je charakteristická. Skladatel uvedl v této operě ponejprv též cimbál.

(— v —). **Z Vídně.** Dne 14. března dávala se druhá soirée sl. V. Zadrožilkové se skvělým výsledkem. Neobyčejná pochvala obecnstva, vždy ještě čtenějším se stávajícího, postupuje ode dne ke dni podivuhodně a věru plnou mírou zasluhuje toho slečna, kteráž se jak miláčkem v jiných městech jmenovitě pařížského tak i vídeňského, velekritického obecnstva stala. Velmi zajímavě sestavený program sestával z 5 kusů na piano, deklamací sl. H. a dvou písní p. Hrabánkem zpívaných. — Začátek učiněn přednesem „Variations concertant“ (od Mendelssohna s průvodem violoncella). Jak jsme již jed-

nou pravili, nelze ani popsatí pocity a účinky při okouzlující hře sl. Zadrožilkové. Tu zahučí celé piano buď rázně a hlučně jak když víchr stoleté stromy poráží, že se pod mocí jeho sklání — a hned zas zavzní jemně a něžně jak jarní větríček libající první kvítka znovuzrozené přírody. Sl. Z. má — krátce řečeno — piano ve své moci. Nemýlíme-li se hrála před 2 lety zde Schumannova také tu samou nocturnu (Chopinovu Des-dur), kterou sl. Zadrožilková tentokrát předvedla a bez vsí pochybností podobá se hra sl. Z. zcela hře velkomistrině piana. O předcházející těžké piecy sl. Hellerově „Pstruhu“ (Forelle) nedá se ani myslit, že by mohla býti ještě lépe hrána, a to tím více, an skladatel sám sl. Z. za jejího pobytu v Paříži nejtěžší partie kusu přeohrával a jím tedy podán věrný obraz hry jak sobě skladatel žádá v duchu své skladby. Taktéž povzbudily „Jarní píseň“ a „Novellete“ (od R. Schumanna, č. 7.) obecnstvo k pravé bouři pochvaly, jaké salon Streicherův málo kdy neb snad dosud nikdy nebyl zažil a která ještě větší výše dosáhla ku konci koncertu. — Příští (poslední již) koncert přisluhuje dle programu neméně zajímavým a slavným se státi. Prátele hudby připomínám anticipando provedení tria Beethovenova (C-moll) s průvodem houslí a violoncella. — Violoncellista Moric Wagner dával 23. svůj první koncert. — V divadle „na Vídeňce“ dává se nyní s velkým úspěchem operetka „Der Drachenstein“ od Karla Konradina. Hudba v celku ale silně připomíná na Wagnera a Berliozu. Předěslý týden provozována taktéž ponejprv operetka „Domáci válka“ od Schubertha, nesplnila ale očekávání hudebníků. —

Dur a moll.

(Auber o Tannhäuseru.) U přítomnosti Auberu stěžoval si kdosi na specifickou tíži Wagnerovy instrumentace. „Nesmíte tak snadno odsuzovat,“ pravil Auber; „neboť aby se skladateli rozumělo, nutno, každé číslo desetkrát slyšeti.“ „To platí ovšem o látkách,“ odvětil tázav, avšak co soudíte Vy, pane Aubere o jeho hudbě? „Nemohl jsem jí až dosud vyrozumět,“ pravil Auber; neboť jsem byl teprv v generální zkoušce; než učinil jsem slib, že tam více nepůjdu.

(Neobyčejný hudebník.) Mladý virtuos Berthome, který roku 1806 již co osmiletý chlapec svou hrou na housle proslulým se stal, míval při svých soukromých cvičeních za posluchače a hudebního přítele pavouka.

Když začal Berthome hrát, sedíval pavouk obyčejně v koutku ve stěně; napotom vylezl ale na pulpit, s pulpitu na noty, až se takto pomalu na rámě, které smyčec vedlo, vysoukal.

Zde zastával pavouk celé posluchačstvo, neb dokudž mistrná hra zaznívala, z místa se nehýbal.

Jednoho dne, když mladý umělec opět před svým mnohým přítelem koncertoval, vešla jeho nevlastní matka do dveří, a uzřevši ošklivého pavouka na rameně dítěte, zabila trepkou nevinného posluchače. Zočiv to chlapec, zůstal bez sebe, onemocněl, a jen velkému ošetřování lékařů bylo co děkovati, že po tříměsíční nemoci z lůžka povstal mohl.

Vkus a jemný cit K. M. Webera osvědčil se mezi jiným v Londýně při provozování hymny na Boha. Některé hlasy přehlídly zde piano. „Pst! Pst!“ zavolal na ně mistr — „mluvili byste také tak hlasitě, kdyby milý Bůh zde přítomen byl?“